

Indonesië 2010 deel 6

Intermezzo: Ik heb ooit met mijn vriendinnen mijn verjaardag op Gili Air gevierd. In badpak met een kampvuur en alle luitjes van ons bungalowpark, inclusief de bedienden, kijk ik naar het firmament bezaaid met sterren. Ik heb eten en

drinken, waaronder arak, laten aanrukken en het bedienend personeel lag de volgende dag links en rechts in de struiken hun roes uit te slapen zodat we geen ontbijt hebben. Die vakantie is een cadeau geweest van Peter. Later zijn wij beidjes daarheen gegaan, maar toen al is er veel veranderd.

Onze voortreffelijke gids in Bali heeft het hotel in Gili Air geregeld. Wij beidjes hebben goede herinneringen aan dat eiland. Natuurlijk weten wij dat Gili Air de kleinste is van de drie eilanden boven Lombok.

De bootsman meerde precies aan bij hotel Sunrise. Het is daar heel druk en wij worden links en rechts door de toeristen hartelijk welkom geheten. Het is een groot hotel en we lopen achter de hotelboys naar onze bungalow. Ik heb al direct

mijn bedenkingen hoe warm en ver die lag (citaat uit Bredero?) van zee.

Hoe verwend zijn we met onze bungalow in Senggigi!

De bungalow zelf is prachtig. De boys brengen onze bagage naar de eerste verdieping via een steile hoge houten trap zonder leuningen. De begane grond bestaat uit een zogenaamde restroom met hangmat, een extra

twijfelaar met klamboe, een comfortabel zitje, het toilet- en douchegedeelte en natuurlijk airco.

Maar, ik heb het gevoel weer terug te zijn in Nederland, want de bungalow in Europese stijl gebouwd, ligt aan het einde van een straat met andere bungalows. Voorzichtig beklimmen we de trap en bekijken we de slaapkamer. Die is ruim en voorzien van een balkon.

Terwijl een van de boys afwachting in de restroom zit, zeg ik tegen hem dat ik naar een ander hotel wil. Ik zie ons al, midden in de nacht, van de trap vallen wanneer we naar het toilet willen gaan.

Met een cidomo ga ik alleen op pad en zeg tegen de voerman dat ik een rustige bungalow zoek. Het is een aardig eind weegs en op het einde van het zandpad houdt hij halt. Tijdens de rit speur ik tussen de schaarse klapperbomen of de enkele bungalows er nog zijn waarin we ooit hebben gelogeed.

En daar verschijnt, naar mijn mening 'El Paradiso' en naar later blijkt Casa Mio te heten. Er staan maar drie bungalows. Ik houd mijn hart vast dat er voor ons nog een te huur is. Onmiddellijk krijg ik thee of koffie aangeboden, maar ik vertel dat ik eerst Peter moet afhalen in hotel Sunrise. Met dezelfde cidomo ga ik terug om uit te checken, maar eerst moet Peter een hele dag afrekenen. Hij is goed maar niet gek. Natuurlijk is de receptionist niet blij met onze beslissing. Na wat geharrewar betaalt Peter een halve dag aan huur. Met vooruitziende blik heeft hij rupia's, want er kan nergens op Gili Air gepind worden.

Ik voel me direct happy in Casa Mio. Wat een schitterende bungalows. Zoiets heb ik nog nooit gezien. Behalve een groot terras heeft de slaapkamer een geluidsinstallatie, bestaande uit TV, een groot aantal dvd's en cd's. Op het bed met klamboe en een guling (!) zijn bloemen neergelegd. Mijn guling die ik

ernaast leg, ziet er armetierig uit. Op de grond een dik tapijt (geïmporteerd uit Taiwan) met kussens.

Buiten de slaapkamer is de douche, een douchekop met verstraler en een

gewone die wat lager hangt. De wastafel is ook leuk ingericht en heeft erg veel ceramiek als afvalbak vlak eronder, voor de toiletartikelen een aparte schaal en

ook om wierook te branden. Naast de wastafel bloeit een Bougainville en tegenover het toilet liggen diverse koralen. We douchen later gewoon in de

buitenlucht met palmen boven ons hoofd. Aan alles is te zien dat de bungalows met veel liefde en zorg zijn

ingericht.

De eigenaar vertelt me dat we de hele dag thee of koffie mogen drinken zonder extra kosten. Ik heb niet eens naar de huur gevraagd van deze bungalows die door de bevolking de bloemenbungalow wordt genoemd.

Iedere dag maakt Richard, zo heet de eigenaar, een wandeling door zijn tuin. Elk blaadje wordt even aangeraakt en later zie ik een van zijn boys de planten water geven. Het regent bijna niet op Gili Air. Het water laat Richard halen uit Lombok en wordt opgeslagen in een grote tank. Een kleine fontein stroomt als een kabbelend beekje langs een stenen beeld.

Bij het middageten wordt gevraagd of wij die opgediend willen hebben op ons terras dat een heerlijke chaise longue heeft, twee stoelen en een tafel.

Ik breng de bediening in verlegenheid door een plek aan te wijzen vlakbij onder de bomen in de tuin. Naar later blijkt, eten de boys daar.

Laat in de middag gaan we naar het strand. Dat ligt bezaaid met kapotte schelpen. De

tsunami heeft hier flink huisgehouden. Gezellige pendopo's met dikke kussens en een tafeltje waar we genieten van de zonsondergang. In die pendopo's komen ook regelmatig een groep toeristen om een drankje te

drinken en blijven tot bijna middernacht. Op elk tafeltje staat een kaarslicht van een speciale soort die niet uitwaait en van kleur verandert in roze, blauw, groen en geel. Ik heb ze nog nergens gezien, de zogenaamde magic candle.

Voortaan eten we elke maaltijd in een van de pendopo's. Mijn koffie wordt direct gebracht zodra ze me nog slaperig zien verschijnen op mijn terras.

Er is ook flink nagedacht over stroomstoringen. We hebben twee zaklantaarns ter beschikking, want ook hier valt het licht regelmatig uit. Het duurt nooit lang en wat ik een service vind is dat een van de boys kijkt of roept of we in de problemen zijn geraakt.

We zwemmen in zee zo vroeg mogelijk in de ochtend of aan het einde van de middag. We lopen ook naar de hoofdstraat. Wat koeien aan een touw grazen wat in het dorre gras en Cidomo's die in de schaduw op klanten wachten. Onderweg ruik ik een bekend kruid die mijn moeder gebruikt wanneer we koorts hebben. Tot mijn vreugde ontdek ik een kleine warong waar ik warme bubur ketan hitam kan eten met klappersaus. Ik word daar vaste klant. Ik maak een praatje met een

man van het eiland Soenda. Hij laat me wat brieven lezen die een Australier hem geschreven heeft en geld probeert over te maken om hem financieel te steunen. Ik weet ook geen oplossing, want er wordt gevraagd naar zijn bankrekening. Die heeft hij natuurlijk niet.

Iets voorbij het haventje wordt van alles aangevoerd en iets verderop zijn vrouwen aan de waterkant druk doende verse vis in te slaan. Er wordt flink getawar. Onder een beschaduwde boom zit een man die verse koekjes maakt. In een bananenblad wordt een stuk banaan gedaan, daarover heen wat spul, bestrooid met gula jawa en vers

geraspte klapper. Ik mag proeven en het smaakt best, maar wat een boer niet kent..... Een afgedankte boot ligt er verlaten bij en verderop wordt er druk gewerkt om een nieuwe te maken. Ook kijken we hoe handig een dak van een parasol wordt gemaakt. Bij de haven worden vele zakken cement afgeleverd. Op

een cidomo worden de zakken geladen en reken maar dat het zwaar werk is voor de werklui en het paardje in die brandende hitte. Gili Air is in opbouw, want weer iets verder wordt een nieuw hotel gebouwd.

Met de dezelfde voerman van de cidomo die ons gebracht heeft naar Casa Mio besluiten we een rondrit te maken op het eiland. Hij laat ons desahuisjes zien die verscholen liggen tussen de klappertuinen. Er is maar één winkel waar de bevolking boodschappen doet. Ik ga ook naar binnen, het is daar druk en het ruikt naar gedroogde vis. Eigenlijk wil ik maar een pakje krètèk sigaretten kopen voor de rondrit. In een vitrinekastje heeft ze hiervan verschillende

uitgestald. Door de harde muziek verstaat de warunghoudster me haast niet en ik

laat een voorbeeld zien. Ik koop ook overheerlijke durians die ik later verdeel onder het personeel van Casa Mio.

's Avonds zien we in onze pendopo hoe de vissers lopend langs de vloedlijn, die helemaal doorloopt naar Lombok, met zaklantaarns zo nu en dan schijnen op het zeewater om de vissen te lokken. Het is een fascinerend gezicht. In het duister keren zij terug met veel vis aan hun harpoen geprikt.

We huren een boot van Casa Mio. Trots vertelt hij dat er gloednieuwe reddingsvesten aan boord zijn. Met vier van zijn boys gaan we aan boord met onze snorkels. Peter trekt een reddingsvest aan, maar eigenwijs als ik ben, hoeft dat voor mij niet.

Ik druk de boys op het hart vooral te letten op Peter die dieptevrees heeft. We stoppen midden op zee halverwege het eiland Gili Meno. Het doet me deugd dat er op de zeebodem speciale bamboerekken zijn waar koraal wordt gekweekt.

Natuurlijk kijk ik mijn ogen uit naar de prachtige vissen. Ik word moe en zwem terug naar onze boot. Hangend aan een van de evenwichtsbalken rust ik uit en doe mijn masker af. Dan wordt er geroepen dat er enorme grote schildpadden te zien zijn en ik draai me om en al zwemmend probeer ik mijn masker weer op te doen. Dat lukt van geen meter en mijn masker

loopt vol water. Ik probeer nog het water uit mijn masker te krijgen door op het luchtpijpje te blazen en via mijn masker iets van het zeewater weg te laten lopen. Langzaam maar zeker zink ik onder water. Ik weet nog wel dat ik zelf het trapje naar de boot ben opgeklommen maar wat daarna is gebeurd kan ik me niet herinneren. Ik kom bij op de boot en volgens Peter ben ik even buiten westen

geraakt. Het is uit met de pret om verder te snorkelen en ik vind het vooral erg sneu voor Peter die zo heeft genoten.

De bemanning stelt voor om naar Gili Trawangan te varen om daar op een terrasje te zitten. Zoals altijd laat ik mij niet kisten en doe net alsof er niets is gebeurd. Het is erg druk op Gili Trawangan met toeristen. Ik drink wat, maar zin in een hapje heb ik niet. We lopen naar een kweekplaats waar schildpadjes, op leeftijd gesorteerd, in verschillende bakken zijn. Wanneer ze acht

maanden jong zijn worden ze met een speciale ceremonie teruggezet in zee.

We lopen ook langs verschillende huisjes (geen bungalows) maar ook leuk om te zien. Het zijn veredelde desahuisjes die verhuurd worden.

Hoewel we de boot voor een hele dag hebben gehuurd, gaan we voortijdig terug

naar Casa Mio. Peter geeft aan de bemanning onze snorkels weg. Ik moet eerlijk blijven, want me echt in orde voelen doe ik niet.

Ik neem een douche en duik in bed.

Wordt vervolgd

Mila